

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: J. Z.
zastoupená JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č.j. MSK 72534/2016, ve věci
záznamu bodů v registru řidičů

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 20. 10. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku. Napadeným rozhodnutím žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje

zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 4. 2016, č.j. SMO/130148/16/DSČ/Liš-BS, kterým správní orgán I. stupně zamítl námitky žalobkyně proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f odst. 3 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Žalobkyně v žalobě vytkla žalovanému, že nerespektoval její odvolací důvody, ignoroval důkazy a rozhodl v rozporu se svojí vlastní ustálenou rozhodovací praxí a rozhodovací praxí jiných správních orgánů. Poukázala v této souvislosti na rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, č.j. MSK 49924/2014, ze dne 22.10.2014, č.j. MSK 126113/2014 a ze dne 12. 11. 2014, č.j. MSK 121761/2014 a na rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č.j. MUPI/2014/34902/Ch-nám.BH/3. V těchto rozhodnutích se správní orgány podle žalobkyně zabývaly jednotlivými rozhodnutími, na základě kterých jsou zaznamenány body do registru řidičů, a to z hlediska jejich způsobilosti být podkladem pro provedení těchto záznamů. Žalobkyně byla v legitimním očekávání, že správní orgány budou v obdobných věcech rozhodovat shodně. Žalobkyně dále zpochybnila způsobilost pokutových bloků ze dne 30. 9. 2015, 6. 3. 2015 a 3. 3. 2014 být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, protože obsahují chybnou právní kvalifikaci, není v nich uvedena kilometráž komunikace, ani jinak určeno přesné místo spáchání přestupku (zda byl přestupek spáchán na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), čímž vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který rozhodnutí vydal. Chybnou právní kvalifikaci spatřuje žalobkyně v údajích „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, nebo „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, protože podle jejího právního názoru má být správně uvedeno: „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, případně „§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“. Skutek v pokutovém bloku ze dne 30. 9. 2015 je navíc vymezen slovy „pásy“, což nepopisuje jakékoliv povinnosti řidiče.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žalobkyně konkrétní námitky proti blokovým pokutám ve správním řízení nevznášela. Formulace na pokutových blocích považuje za dostatečné a jednoznačné, zatímco námitky žalobkyně jsou šablonovité a bezmyšlenkovité, nereflektující obsah spisu. Pokutové bloky ze dne 6. 3. 2015 a 3. 3. 2014 ani nebyly u žalobkyně podkladem pro záznam bodů.
4. Krajský soud po zjištění, že žalobkyně podala žalobu včas ve lhůtě 2 měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného podle § 72 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), že žaloba je přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.); ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.
5. Z obsahu spisu správního orgánu I. stupně sp. zn. SMO/396375/15/DSČ/Liš-BS (dále jen „správní spis“) soud zjistil, že správní orgán I. stupně oznámil žalobkyni dopisem ze dne 5. 11. 2015 dosažení 12 bodů v registru řidičů a vyzval ji k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Žalobkyně podala proti záznamu bodů včasné námitky, ve kterých uvedla, že namítá „veškeré záznamy, především ten, jímž bylo

dosaženo 12 bodů“ s tím, že do 30 dnů doručí kopie podnětů k přezkumnému řízení příslušným orgánům. Správní orgán 1. stupně zahájil řízení ve věci námitek proti dosažení 12 bodů a po provedeném řízení, v jehož rámci si správní orgán 1. stupně vyžádal od příslušných orgánů rozhodnutí a pokutové bloky, které byly podkladem pro záznamy bodů, námitky žalobkyně zamítl a provedené záznamy potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že žalobkyni byly v registru řidičů provedeny záznamy bodů za skutky ze dne 6. 10. 2014 (2 body), 18. 6. 2015 (7 bodů), 1. 7. 2015 (2 body) a 30. 9. 2015 (3 body), přičemž záznam byl proveden vždy na základě pravomocně vyřešených přestupků, které jsou způsobitelným podkladem pro provedení záznamu a o jejichž

správnosti nemá pochybnosti. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém mimo jiné poukázala na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č.j. MSK 49924/2014 a vyslovila názor, že v tomto rozhodnutí byly shledány obdobné pokutové bloky jako nezpůsobilé pro záznam bodů. K odvolání připojila pouze uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí vyslovil žalovaný souhlas se skutkovými i právními závěry správního orgánu 1. stupně a ve shodě s ním konstatoval, že z předmětných pokutových bloků je zřejmé, kdy a za jaká protiprávní jednání byl zaznamenán konkrétní počet bodů. Uvedl také, že v dřívějším rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č.j. MSK 49924/2014 skutečně rozhodl tak, že pokutový blok podle jeho tehdejšího názoru neobstál pro zápis bodů, a to pro nedostatečný slovní popis jednání přestupce, ale žalovaný již delší dobu vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014 sp. zn. 4 As 127/2014, který vyjasnil způsob nahlížení na pokutové bloky. Soud dále zjistil obsahy jednotlivých podkladových pokutových bloků, které se týkají záznamu bodů žalobkyni, a to konkrétně že:

- v pokutovém bloku ze dne 6. 10. 2014 je v kolonce „Přestupkové jednání - doba, místo a popis“ uvedený text: „Dne 6. 10. 2014 v 10:42 hodin ul. Osvobození, Vřesina, při řízení m.v. t.z. Škoda RZ X překroč. nejvyšš. dovol. rychlost v obci 63/60km/h v 50 km/h“ a v kolonce „Pokuta uložena za přestupek dle §“ je údaj: „125c ods 1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“,
- v pokutovém bloku ze dne 1. 7. 2015 je v kolonce „Přestupkové jednání - doba, místo a popis“ uvedený text: „Dne 1. 7. 2015 v 11:25 hod. Bruntál, u. Opavská, č.p. 47, § 18/4 z.č. 361/2000 Sb. - překročení rychlosti v obci na 50/66/63 km/h, RZ: X“ a v kolonce „Pokuta uložena za přestupek dle §“ je údaj: „125c 1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“,
- v pokutovém bloku ze dne 30. 9. 2015 je v kolonce „Přestupkové jednání - doba, místo a popis“ uvedený text: „Dne 30.09.2015 v 7:20 hod. u. Na Karolíně (exit ul. Frýdecká směr O-Kunčičky) O.- Mor. Ostrava, § 6/1a) z.č. 361/2000 Sb. za jízdy nebyla připoutaná bezp. pásem.; Fiat Ducato X“ a v kolonce „Pokuta uložena za přestupek dle §“ je údaj: „125c 1k zák. č. 361/2000 Sb.“,

Ve spise se nachází také rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ohledně skutku ze dne 18. 6. 2015, proti kterému však nebyly v žalobě ani ve správním řízení vznášeny ze strany žalobkyně žádné konkrétní námitky, proto se soud omezuje na konstatování, že zjištění správních orgánů z tohoto rozhodnutí popsaná v odůvodnění jejich rozhodnutí jsou správná. Z obsahu spisu žalovaného soud nad rámec obsahu spisu správního orgánu 1. stupně nic dalšího nezjistil vyjma přesného data doručení napadeného rozhodnutí zástupci

žalobkyně, ke kterému došlo 24. 8. 2016 (ve spise žalovaného jsou duplicitně založeny listiny z odvolacího správního řízení).

6. Soud neshledal v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů žádné vady řízení, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, řádně odůvodněné a závěry žalovaného mají oporu ve spise, což platí také pro rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Stejně tak soud neshledal žalobu důvodnou ani v žalobních bodech. Ty lze podle jejich obsahu rozdělit do dvou okruhů.
7. V první skupině žalobních námitek nadepsané „Nerespektování odvolacích důvodů“ žalobkyně namítá, že žalovaný nerespektoval její odvolací důvody, ignoroval předložené důkazní prostředky a nerespektoval svojí předchozí rozhodovací praxi, aniž by (až na jedinou výjimku) tato tvrzení jakkoliv konkretizovala. Jediná konkrétní námitka, kterou žalobkyně v rámci tohoto žalobního bodu uvedla, se týká údajného nerespektování ustálené správní praxe žalovaným. V této souvislosti žalobkyně poukázala na některá dřívější rozhodnutí žalovaného (včetně rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č.j. MSK 49924/2014) a Městského úřadu v Písku, ze kterých dovozuje, že je „běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů...“ a očekávala proto, že správní orgány budou postupovat shodně i v její věci. Tato námitka je však nejen v rozporu se správním spisem, ale odporuje také další části žaloby, protože pod bodem „b v“ žaloby žalobkyně naopak uvádí, že správní orgán jednotlivé podklady pro záznam bodů posuzoval, což je zjevné také z obsahu správního spisu a z odůvodnění správních rozhodnutí, jejichž podstatné části soud citoval výše. Z nich vyplývá, že již správní orgán 1. stupně si vyžádal předmětné pokutové bloky a ty pak následně v odůvodnění rozhodnutí hodnotil, což učinil také žalovaný, který se navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí k odvolací námitce žalobkyně vypořádal také se svým dřívějším rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, když připustil změnu v rozhodovací praxi ohledně posuzování dostatečnosti popisu jednání přestupce na pokutových blocích odůvodněnou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014 sp. zn. 4 As 127/2014. Žádné jiné nerespektované odvolací důvody či ignorované důkazní prostředky žalobkyně neuvedla, stejně tak neoznačila žádnou jinou rozhodovací praxi, od které se měly správní orgány v projednávané věci odchýlit. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá účastníkovi povinnost uvést v žalobě konkrétní žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, což námítky vznesené v rámci projednávaného žalobního bodu až na uvedenou výjimku nesplňují. Soudu proto nezbyvá než konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacími námitkami žalobkyně a důkazy zabýval a neshledává, že by některé z námitek žalobkyně či důkazů opomenul. Uvedená námitka proto není důvodná. K zásadě předvídatelnosti správního rozhodování a s tím spojené zásadě legitimního očekávání zakotvené v § 2 odst. 4 zákona číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“) soud dodává, že tyto zásady nemohou být chápány tak, že správní orgány musí ve skutkově obdobných věcech rozhodnout bezvýjimečně vždy tak, jak rozhodly v obdobném případě v minulosti. Nejvyšší správní soud sice trvá na relativní vázanosti správních orgánů dosavadní rozhodovací praxí, neuplatňuje ji však absolutně a i v případě ustáleného, jednotného a dlouhodobého řešení určité právní otázky v rozhodovací praxi správních orgánů připouští jeho změnu, pokud je činěna do budoucna, dotčené subjekty

jsou s ní seznámeny a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 07. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS). Jak již soud uvedl výše, s výjimkou námitky, že žalovaný neposuzoval jednotlivé pokutové bloky z hlediska jejich způsobilosti být podkladem pro provedení záznamu bodů, která se míjí s obsahem spisu, nevyplyvá z žaloby žádná jiná konkrétní skutková či právní otázka, v jejímž řešení se napadené rozhodnutí liší od předchozích rozhodnutí žalovaného či jiných správních orgánů, natož že by se žalovaný odchýlil od ustálené a jednotné rozhodovací správní praxe. Proto lze posouzení tohoto žalobního bodu uzavřít obecným konstatováním, že pokud žalovaný přesto změnil v průběhu času názor na určitou otázku v návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jedná se právě o ten případ, kdy je změna rozhodovací praxe správních orgánů přípustná. Podle § 12 odst. 1 až 3 s.ř.s. je jedním z úkolů Nejvyššího správního soudu zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování, a to jak správních soudů, tak správních orgánů. Je proto logické, že správní orgány a správní soudy přizpůsobují v rozhodovací praxi své dosavadní nesprávné postupy jeho rozhodnutím, stanoviskům a zásadním usnesením.

8. Druhý okruh žalobních námitek nadepsaný „Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů“ uvádí žalobkyně nejprve vlastním výkladem této problematiky (body „b i“ až „b iv“ žaloby) s poukazem na typové nedostatky pokutových bloků bez konkrétní vazby na projednávanou věc. Pod bodem „b v“ žaloby žalobkyně (v rozporu s úvodní částí žaloby) tvrdí, že správní orgán sice posuzoval jednotlivé podklady pro záznam bodů, ale podle žalobkyně je měl zkoumat z hlediska řádné kvalifikace jak samotných přestupků, tak povinností stanovených zákonem, jejichž porušením je skutková podstata přestupku naplněna. Počínaje písmenem c) žaloby pak žalobkyně uvádí výčet vad pokutových bloků ze dne 3. 3. 2014, 6. 3. 2015 a 30. 9. 2015, které ve všech případech spatřuje v chybné právní kvalifikaci, v absenci uvedení kilometráže komunikace a určení přesného

místa spáchání přestupku. Pokutovému bloku ze dne 30. 9. 2015 navíc vytýká nedostatečný popis ve formátu „pásky“. Soud předně uvádí, že uvedené námitky žalobkyně jsou vesměs obecné a formalistické, navíc mnohdy opět nereflektují skutečný obsah spisu. To platí především pro výtky vůči pokutovým blokům ze dne 3. 3. 2014 a 6. 3. 2015, které ani nebyly podle obsahu správního spisu podkladem pro záznam bodů žalobkyni. I kdyby však žalobkyně ve skutečnosti měla v úmyslu napadat obsahové náležitosti pokutových bloků ze dne 6. 10. 2014 a ze dne 1. 7. 2015 (čemuž by odpovídala shodná právní kvalifikace přestupků), tak i v takovém případě by byly její námitky zcela nedůvodné. Soud na jednotlivé pokutové bloky nahlížel optikou závěrů odůvodněných v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č.j. 4 As 127/2014 - 39 (dostupného na webových stránkách Nejvyššího správního soudu), jak ostatně sama žalobkyně požadovala, podle kterých je podstatné, aby *„konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen.“* Poměřováno uvedenými závěry lze konstatovat, že veškeré

posuzované pokutové bloky (ze dne 6. 10. 2014, 1. 7. 2015 a 30. 9. 2015) jsou způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů, je z nich zřejmé kdy a za jaká protiprávní jednání byl žalobkyni zaznamenán konkrétní počet bodů, kde došlo k přestupkovému jednání žalobkyně, včetně toho, že se tak stalo na pozemní komunikaci (přesné uvedení „kilometráže“ nebo čísla popisného nejsou pro identifikaci skutku nezbytné, a to v kontextu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který uznal jako dostatečný údaj o místě spáchání přestupku město Český Krumlov). Z popisu skutku „překroč. nejvyšš. dovol. rychlost v obci 63/60 km/h v 50 km/h“ v pokutovém bloku ze dne 6. 10. 2014 a „překročení rychlosti v obci na 50/66/63 km/h“ v pokutovém bloku ze dne 1. 7. 2015 vyplývá, že v obou případech žalobkyně překročila nejvyšší povolenou rychlost 50 km/hod v obci jízdou o naměřené rychlosti 63 (ve druhém případě 66) km/h, po odečtu odchylky tolerance měření pak stanovenou na 60 (ve druhém případě 63) km/h. Stejně tak je v obou pokutových blocích kromě zmíněného trojčíslí správný a zcela dostačující odkaz na ustanovení § 125c odst. 1 písm. f bod 4 zákona o silničním provozu, upravující skutkovou podstatu přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod a mimo obec o méně než 30 km/hod, přičemž užití zkratk „z.č.“ (místo zákona č.) nebo označení odstavců lomítkem místo výrazu „odst.“ nemůže nic změnit na srozumitelnosti a jednoznačnosti zákonného ustanovení. Dostatečné konkretizaci přestupkového jednání ze dne 6. 10. 2014 není na újmu ani chybějící odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v pokutovém bloku z toho dne, který normuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci, protože i bez něj je z kombinace výše uvedeného slovního popisu skutku a právní kvalifikace zřejmé, že k překročení rychlosti dne 6. 10. 2014 došlo právě v obci (nikoli mimo obec) a v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h, což ve spojení s dalšími popsány údaji splňuje bezpečně požadavek dostatečné individualizace skutku a jeho právní kvalifikace tak, jak byl vymezen v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o pokutový blok ze dne 30. 9. 2015, kterému žalobkyně nad rámec obecných výtek ohledně právní kvalifikace či konkretizaci místa přestupku vytýká použití výrazu „pásy“, tak ten ani nebyl v pokutovém bloku použit a zjištěný popis skutku „za jízdy nebyla připoutaná bezp. pásem“ soud považuje ve spojení s ostatními údaji, včetně odpovídajícího odkazu na zákonné ustanovení § 6/1a ve spojení s 125c 1k zák. č. 361/2000 Sb., kterými se nepochybně míní § 6 odst. 1 písm. a) (ukládající řidiči motorového vozidla povinnost být při jízdě připoután na sedadle bezpečnostním pásem) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za zcela dostačující. Konečně zpochybňuje-li žalobkyně věcnou příslušnost orgánu rozhodujícího v blokovém řízení, tak tuto otázku nastoluje ryze v obecné a hypotetické rovině a ani u jednoho ze spáchaných přestupků nepřišla žalobkyně s konkrétním tvrzením, že by snad k přestupku mělo dojít na soukromém pozemku nebo že by policisté prováděli kontroly mimo pozemní komunikace.

9. Soud uzavírá, že z důvodů rozvedených v předchozích odstavcích dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
10. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., protože procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 11. ledna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu